

Aspoň v něčem jsme byli stejní. Tváří v tvář konci se z nás všech stali stejní srabi.

Upíří krev byla tmavší než lidská. Skoro černá, jako by jí lidská a zvířecí krev konzumovaná v průběhu staletí postupně ztmavila. Jakmile jsem nechala toho upíra padnout, byla jsem od ní úplně celá.

Couvla jsem od jeho těla. Teprve v tu chvíli jsem si uvědomila, že mě ta rodina pozoruje – jednala jsem tiše, ale ne dost tiše na to, aby si mě nevšimli, když se vše odehrálo v podstatě přímo u jejich dveří. Matka teď hoča pevně tiskla k sobě. Byl s nimi ještě muž a další dítě, mladší holčička. Byli pohublí a měli na sobě potrhané jednoduché oblečení, umazané od nekonečné práce. Všichni čtyři stáli ve dveřích a upřeně mě pozorovali.

Ztuhla jsem, jako když jelena v lese překvapí lovec.

Zvláštní, že právě tito vyhladovělí lidé, a ne ten upír, proměnili lovce v kořist.

Možná šlo o to, že vedle upírů jsem věděla, kdo jsem. Ale když jsem se podívala na ty lidi, pohled se mi rozostřil, jako bych sledovala pokroucený obraz sebe sama.

Byli jako já. A přesto jsem neviděla nic, co bychom měli společného. Domnívala jsem se, že kdybych na ně promluvila, ani bychom nerozuměli zvukům, které druhá strana vydává. Připadali mi jako zvířata.

Ošklivá pravda byla, že jedna moje část jimi byla znechucená, stejně jako mě znechucovaly všechny mé lidské slabosti. A přesto jiná moje část – nejspíš ta, která si vzpomínala, že jsem kdysi žila v úplně stejném domě – toužila poznat je blíž.

Samozřejmě jsem to neudělala.

Ne, nebyla jsem upírka. To bylo nad slunce jasné, každou vteřinu každého mého dne. Ale nepatřila jsem ani k nim.

Vtom jsem na tváři ucítila cosi studeného. Zvedla jsem ruku a nahmatala kapku vody. Děšť.

Kapky narušily naše zaražené ticho. Žena udělala krok vpřed, jako by chtěla něco říct, ale to já už opět zmizela ve stínech.

Rozhodla jsem se, že to vezmu oklikou. Obvyčně bych vyšplhala po hradbách přímo ke svému oknu v západním křídle. Tentokrát jsem to vzala na východ, seskočila do zahrad a zamířila k pokojům služebnictva. Proklouzla jsem oknem za přerostlým keřem s indigově modrými květy, které se v měsíčním svitu stříbřitě leskly. Jakmile jsem došlápla na podlahu, zaklela jsem, protože jsem uklouzla na jakémsi kusu jemné látky, která jako by proměnila hladkou dřevěnou podlahu v led.

Přivítal mě smích podobný krákání havrana, který vzápětí přerostl v chrchlavý kašel.

„Hedvábí,“ zaskřehotala stařena. „Nejlepší past na zloděje.“

„Fuj, jako kdybich vlezla do pekla, Ilano.“

„Pcha.“ Ilana vyšla zpoza rohu, pohlédla na mě s přivřenými očima, dlouze popotáhla z doutníku a vydechla dým nosem. Měla na sobě jakýsi hábit z vrstveného různobarevného šifonu a bohaté vlasy s černošedými pruhy vyčesané do mohutného drdolu. Z uší jí visely zlaté náušnice a vrásčitá oční víčka jí zdobily šedomodré stíny a tlustá černá linka.

Její příbytek působil stejně chaoticky jako ona – všude se válely kusy oblečení a šperky a jasné barvy. Okno, kterým jsem přišla, vedlo do obýváku. Zavřela jsem ho za sebou, aby dovnitř nepršelo. Byt byl maličký, ale mnohem hezčí než ty hliněné polorozpadlé chatrče v lidské čtvrti.

Prohlédla si mě od hlavy k patě a promnula si kůži na krku. „Taková promočená krysa jako ty mi nemá co vytýkat.“